

Ἐδῶ, καθὼς τὴν Ἄνοιξι γυρνᾷ τὸ χελιδόνι,
Θὰ ξανάγυρῆς, ποδητῆ, καὶ δὲ θὲ νὰ ᾿σαι μόνη·
Παιδιὰ, γυναῖκες, γέροντες, ἀγῶρια θὰ γυρίσουν,
Τραγούδια ἐλεύθερα νὰ ᾿ποῦν καὶ νέο χορὸ νὰ στήσουν.
Ναί τῆ βουνῆ σου δλόχαρη θὰ καταιβῆς τὸ πλάϊ,
᾿Σα νόφη ὠραία, ᾿ποῦ ταῖς ὀχτῶ στὰ γονικά της πᾶει,
Μόλις χυθῆ, διαβαίνοντας αἵματερό ποτάμι,
Στὴν Κρήτη τὰ πιστρόφια της κ' ἡ Ἐλευθεριά νὰ κάμη.

